

DIVADELNÍ Piknik

ZPRAVODAJ CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA

17. KVĚTNA 2012
číslo 5

PRVNÍ TÝDEN PIKNIKU

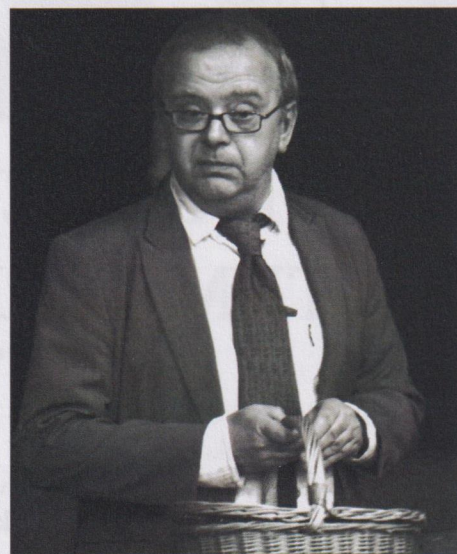
aneb výběr toho nejdůležitějšího, co se minulý týden ve Volyni stalo

“Zhruba týden před přehlídkou jsme se dozvěděli, že na účtu Divadelního studia Piki Volyně, které je nositelem grantu, není ani koruna. Jediné, co jsme od ministerstva dostali, je dopis, ve kterém nám slibuje, že v průběhu přehlídky nám přijdou dvě pětiny dotace, do konce června polovina a pokud parlament schválí, co již schválila vláda, tedy že budou navýšeny prostředky na živé umění, přijde nám i druhá polovina.”

Simona Bezoušková o letošních potížích s financováním přehlídek

“Dříve se diváctvo na přehlídkách skládalo z ostatních souborů. Oslo-
vili jsme proto okolní i vzdálenější soubory, Horažďovice, Sušice, ať se
přijedou podívat. Piknik je koneckonců první celostátní přehlídka v
Jihočeském kraji.”

ředitel Pikniku Jiří Houzím o snaze, aby přehlídka žila

V PRVNÍM POLOČASE JSME VIDĚLI

TRIARIUS Česká Třebová: Ucho

“...Atmosféra strachu a neustálého napětí, jež (především)
na Ludvíka stále znovu a znovu dopadá, ztrácí chvílemi
intenzitu; úvodní pasáže zase postrádají přesnější motivaci a
výklad...” *Petr Christov*

DS Kroměříž: Mikve

“...Vyzdvihovat jednotlivé herecké výkony by jistě bylo
možné, leč důležitější je spíše ona vzájemná souhra hereček,
která paradoxně vytváří na jevišti další svébytnou komunitu
žen, kterým se společnými silami podařilo neutopit se v
textu MIKVE další skvělé a odvážné ženy Hadar Galron. A
to není málo...” *Jaromír Hruška*

DS Zmatkaři Dobronín: Zlomata

“...Divadelní soubor Zmatkaři promýšlí svou inscenací tuto
domácí tragédii velmi poctivě a snaží se nám ji především
herecky zprostředkovat, ale zvolené scénické prostředky
vedou spíše k ukazování problému než k jeho skutečnému
zakoušení...” *Štěpán Pácl*

Divadýlko na dlani M. Boleslav: Muži ve zbrani

“...Tato forma živého divadla je velmi vděčná a působivá,
ale na druhou stranu vyžaduje veliké nasazení hráčů, souhru
a zejména se po nějakém čase vyčerpá. Dostaví se pak
společná únava nejen diváků, ale i herců...” *Petr Hašek*

K.V.A.S. Karviná: Rozpaky zubaře Svatopluka Nováka

“...Je nepochybné, že slovní komediálnost této hry je do jisté
míry dostačující. Slova, která drží strukturu hry, však také
nabízí jiné než slovní jednání. Soubor ale více věřil slovu než
mimoslovnímu jednání...” *Radvan Pácl*

DS Nová generace: Postel aneb Život není pro děti

“...Jistá naivita textu, jež je v něm přítomna, by mohla být
za jistých podmínek sympatická: pokud by se jednalo o
upřímnou výpověď tvůrců. Jinak se naivita mění v laci-
nost...” *Petr Christov*

Divadlo bez zákulisí Sokolov: Urvi to!

“...Spletenec vztahů v této konverzační komedii je obohacen
silnou nadsázkou autora, které většinou inscenátoři přečetli
a snaží se v inscenaci konkrétně naplnit. Poctivá snaha najít
všechny zásadní opěrné body předlohy přináší své ovoce, i
když je někdy jejím vedlejším a nechtěným produktem...”
Jaromír Huška

Jáchym Topol: Uvaženo

AUTOR SI NEVYBÍRÁ TÉMA, ALE TÉMA AUTORA

Rozhovor s režisérem Tomášem Trumpešem

Čím vás zaujal Topolův text?

Důvodů bylo několik.

Samozřejmě jedním z nich je obsah, který se musí člověka dotknout, musí s ním rezonovat. Téma geneze zla, téma toho, zda existuje nějaká síla, která lidský život ne snad přímo řídí, ale řekněme soudcuje. Vždycky souhlasím s názorem, že autor si nevybírání téma, ale téma si vybírá autora. Začalo mi to začalo připadat dostatečně nosné na to, abychom se tomu věnovali.

Druhá rovina byla formální struktura textu. Je zvláště napsaný, nemá strukturu standardní divadelní hry. Je to od Jáchyma trochu experiment, a tím pádem vybízí k experimentálnějšímu divadelnímu tvaru, což nás lákalo. V neposlední řadě bylo důvodem, že jsme se předtím dlouho zabývali klasickými texty, takže u nás byl přirozený hlad po nějakém moderním. Jáchyma mám jako spisovatele moc rád, takže když jsem si pořídil knížku Supermarket sovětských hrdinů, jejíž součástí je, okamžitě mě strhnul. Jako všechny Jáchymovy texty hlavně svou jazykovou bohatostí, svým rytmem, což jsou podle mě věci velmi podstatné i pro divadelní využití.

Je Uvaženo přímo dramatický text?

Dá se říct, že ano. Je to divadelní hra, ale autor sám o ní píše jako o „hře“ v uvozovkách. Myslím, že ani moc nepočítal s tím, že by se to opravdu hrálo. Topol není ani čistě dramatický autor, i když napsal divadelní hru Cesta do Bugulmy. Myslím, že Uvaženo je experiment na pomezí literatury a divadelní hry. Nicméně strukturu divadelní hry má. Vlastně jsme text ani nijak neupravovali, kromě jednoho kratičkého škrtnu.

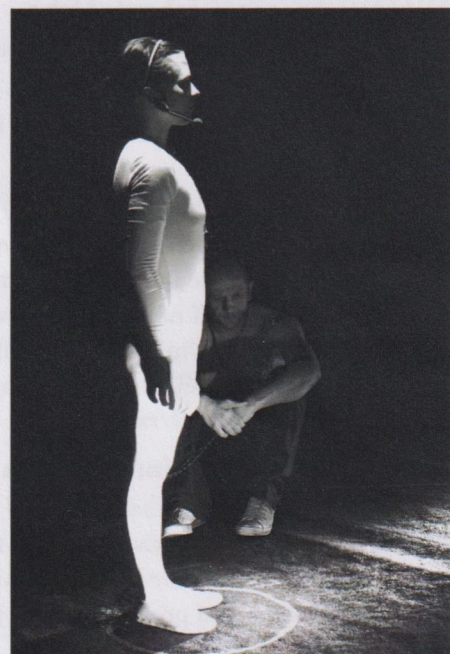
Takže postava ženy v bílém je takto už napsaná?

Ne, ta v textu není. V textu jsou původně jenom monology, my jsme je provázali postavou, což nám samozřejmě umožnilo do té postavy koncentrovat to, o čem jsem mluvil. Nějakou tu sílu, která lidské osudy soudcuje. Vychází to ale z textu hry.

Naráželi jste na nějaké problémy, jak takovýto netradiční text dostat na jeviště?

Asi bych kecal, kdybych řekl, že ano. Samozřejmě jsme měli spoustu problémů organizačních, kdy se in-

scenace z různých důvodů brzdila a znovu jsme se k ní vraceli, ale že bychom se zasekávali a nevěděli jak dál, to se nestávalo. Spíš mám pocit, že se ta inscenace dělá sama a člověk ji jenom sleduje a snaží se odstraňovat kameny z cesty. Když se jí člověk podvolí, ani se pak tolik nedostává do slepých uliček. Do nich se vždycky dostáváme sami, když chceme textu vnutit svou zvůli.
-jip-

MEZI

Ve hře Jáchyma Topola Uvařeno máme co dělat s typem básnického dramatu, kde síla slova není jen v jeho informační hodnotě, ale především v jeho obrazivé a zvukové možnosti. Navíc se jedná o případ, kdy se poetickým jazykem vyjevují nepoetické události: tři příběhy tří vrahů ve vězení, v prostředí stejně nepoetickém jako jejich podivně zpackané životy. Mezi tématem a způsobem vyjevování tématu je už v samotném textu rozpor, pochybnost či mezera.

Tento prostor „mezi“ se stal pro boskovický soubor NABOSO základním východiskem pro inscenování Topolova textu. Uvedení diváka do nejistoty, do prostoru „mezi“, začíná už tím, že nás inscenátoři vtěsnají na neveliké jeviště volyňského divadla, zataženého oponou, a posadí nás do hlediště, které ze tří stran obklopuje tělocvična či hřiště, jehož čáry a kruhy kreslí bílou křídou gymnastka v bílém trikotu. V souvislosti s tématem, které se nám vyjeví hned v prvním monologu vězně Soni, je to opět řešení překvapivé. Hřiště je místo, kde si máme přeci hrát, kde nám má být dobře, nikoli místo pro (sebe) mučení. Inscenátoři se nevydali cestou ilustrace kriminálu, ale cestou zpřítomňování faktu, že vězení znemožňuje dělat, co bychom chtěli. A až sarkasticky uvrhnou vězně do prostředí k hraní sice určeném, kde si ale hrát nikdo nesmí. V sarkasmu jdou ještě dál, když jako jejich průvodkyní je zmíněná gymnastka v bílém trikotu, která se proměňuje v jejich bachaře nebo v přízrak jejich obětí, aniž by ovšem ztrácela na své křehkosti a bezelstné dětskosti.

Stejně tak původně neškodné cvičící pomůcky se také stávají hmotnou připomínkou zvrhlých činů: u Soni je to činka, odkazující na francouzák, kterým Soňa umlátil svou ženu; u Staříka, profesionálního kata, švihadlo – provaz k oběšení; u psychopatického mladíka Omyla je to ručník s uzlem, který se na okamžik stane bezvládným tělem umučené Omylovy dětské oběti. Ale! Například ručník zůstává v první chvíli ručníkem, který ke sportu

neodmyslitelně patří. Jeho vztah ke kriminálu vznikne teprve, když se s ním Omyl utírá, poté co se v noci hrůzou pomočil. Nebohým tělíčkem se stane na okamžik, jakoby náhodou, jako bleskové připomenutí hrůznosti Omylova činu.

Metaforičnost všech předmětů vychází z jejich konkrétnosti a z jejich reálného vztahu k prostředí hřiště. K proměně v předměty doličné dochází, na základě myšlenky ukryté v hlavách vrahů a zhmotněné ve znějící slovo, aby se pak zpět proměňovaly ve svou obyčejnost.

Tento pohyb mezi reálným a obrazivým vytváří pro nás svobodný prostor pro asociace a konfrontaci s našimi vlastními temnými stránkami života.

Dopustím se srovnání s inscenací toušeňského souboru DS Nová generace Postel aneb Život není pro děti, kterou jsme měli možnost vidět předchozího dne. Obě inscenace se totiž odehrávají v podobně mezní životní situaci, obě se ptají po smyslu lidského pobývání na světě a pokoušejí se o obrazivý jevištní jazyk.

V případě Postele má vznikat zážitek zvrácenosti světa na základě vnějších scénických prostředků jako jsou emotivně vypjaté dialogy, dynamická pohybová čísla, hlasitá hudba a efekty se světly. Je to ale zážitek zadarmo, bez naší účasti. Můžeme ho jen lehce konzumovat, protože je už předem hotov podle zaručených receptů.

Silná vizualita scény boskovického Topola, její výrazná estetika, není tím, co nás zasahuje, přestože je velmi působivá. „Jen“ vytváří prostředí, kde může Topolův text zaznít plně se svou obrazivostí. Divácký zážitek pak vzniká účastí na procesu zhmotňování myšlenky ve slovo a v procesu odhmotnění reálných předmětů v obraz.

Je-li podstatou činoherního divadla dramatický text a jeho herecká interpretace – převedení do jevištní, hmotné podoby, pak jsme v případě inscenace Uvařeno byli svědky maximálního naplnění této podstaty. Slovo se stalo tělem.

Štěpán Pácl

Dokážu pochopit, když se někdo potřebuje vypsat ze svých vnitřních démonů, třeba formou poezie. Rozumím tomu, že s tím někdo může rezonovat a číst to. Chápu, že si člověk potřebuje takové věci v sobě řešit a čistit je. Ale dělat z toho divadelní představení, mně osobně přijde už trochu moc. Z hlediska formy nelze nic vytknout, chci-li dělat takové divadlo, tohle je velmi účinný způsob. Připadalo mi, že se ty věci dějí mně. Děkuji pěkně, ale již nikdy více.

Vítek Štěpán

Tři vrazi, tři oběti - dobrá. Jeden anděl a jedna spravedlivost - asi v jedné. Kdo hlídá pravidla hry - nevím. Kdo je sudím života - nevím. Ale, že „kdo se spřáhne se zlem, skončí v pekle“, říkávala už moje babička.

Jan Milota

Malinko návrat do puberty... i když vlastně ne. Topol byl tehdy u nás, mladistvých intoušů, tak nějak moderní. Tedy, oba Topolové. Jenže spíš mě tam fascinovala sprostá slova, když to vezmu úplně upřímně. Představení Uvařeno najednou odkrylo příběhy, které se člověka hluboce lidsky dotknou, už to nebyla jen forma, ale i obsah.

Eva Suková

Dá se samozřejmě udělat i svatba v zastoupení, stačí že přítomný obřadu bude pouze jeden z páru, tato varianta se využívá často ve vězení, kdy není možné, aby se vězeň dostavil na svou vlastní svatbu, ale kolegové vězněvé vězněného ženicha i sebe dají do gala a oslavují společně v cele. Místo svatební noci se většinou hraje fotbal. Nevěsta vše obstará v bílém trikotu. Říká se tomu „švihadlo“, vždycky jedna noha je před provazem a druhá za, stejně jako je ženich s koulí přivázanou u nohy za zdí a nevěsta před. Pokud se jmenuje Soňa má to spočítané, k hostině je vařené koleno.

paní Huláková

VÝCHOVA DĚTÍ SE NÁM POŘÁD NEDAŘÍ

Rozhovor s Kazimírem Lupincem autorem scénáře ke hře Píseček a jedním z herců

Inscenací Píseček jste se pokusili vyrovnat se s výchovou svých vlastních dětí?

To jsi řekla hezky, to jsi odpověděla otázkou rovnou za mne. V nás jsou všechny typy, které se objeví ve hře. Prošli jsme si vším možným a výchova se nám pořád nedaří, tak jsme se z toho potřebovali vyhrát.

A podařilo se vám to?

Částečně jsme se z toho opravdu vyhráli, ale ta výchova se nám pořád nedaří (syn Jáchym 11 let a dcera Amálka 8 let)...

ale asi se už budeme pořádně věnovat jen Krváku, který zkoušíme (Krvavý román, Josef Váchal) a snad už na podzim dozkoušíme, ale to je zatím jen zbožné přání.

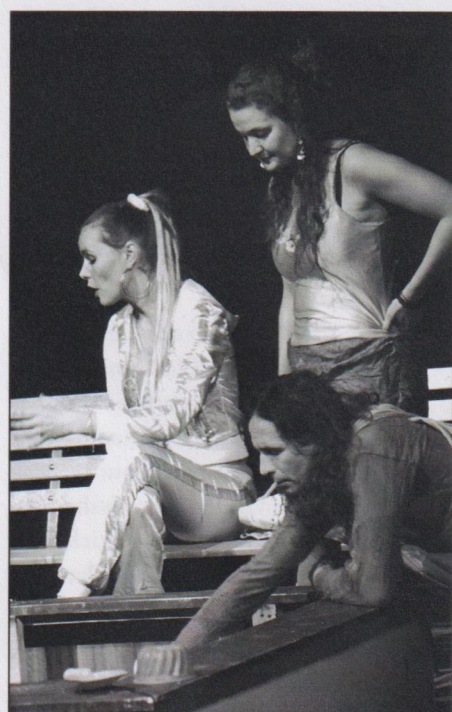
-leh- (autorka je členkou V.A.D.)

Základní podmínkou pro přijetí všech herců do této inscenace bylo prověřené rodičovství (proto nehraju v Písečku)?

Ano, to je pravda, na začátku jsme preferovali, aby to byli skuteční rodiče, aby měli osobní zkušenost s vlastními dětmi. Jen u psychoterapeuta to nebylo nutné, nejdříve ho hrál Jan Karas (Karí), který momentálně čeká své druhé dítě a dnes Honza Lukavský (Šlukovrbovec), který se během zkoušení stal nakonec také otcem, takže možná přicházejí všechny V.A.D. děti díky Písečku, kdo ví...

Další věcí, která teď přijde bude o patnáctiletých pubertácích a pak hra o vyrovnávání se s rolí prarodičů?

Tereza (žena Kazimíra Lupince, Laura Lupincová) byla teď v čekárně u doktorky a bylo tam asi dvanáct maminek, tak říkala, že by to bylo na Píseček II., že je to velké téma,

DIVADLO NA ČESKÉM RODIČOVSKÉM PÍSEČKU

Kladenské V.A.D. věnovalo svoji jednoaktovou „divadelní bábovičku“ všem tápajícím rodičům (a recenzentům – pozn. recenzenta). Podělit se o svoje vlastní rodičovské zkušenosti je na celém divadelně-rodičovském projektu velmi sympatické. Tím veškeré ambice této autorské inscenace, připravené rodičovskou sekcí divadla, končí. Je to málo?

Velmi jednoduchý a lineární děj Písečku se odehrává v parku okolo pískoviště se třemi lavičkami. Zde se postupně setkávají, konfrontují a předávají si své zkušenosti tři různé rodičovské přístupy – 1. moderní, lehce upjatý, načtený z příruček, 2. přírodní, velmi benevolentní a 3. klasicky agresivně-autoritativní. Před divákem se rozehrávají všem dobře známé rodičovské eskapády a problémy s výchovou dětí a jejich způsoby řešení. Pískoviště (ústřední bod scény) se tak doslova stává hracím ringem v boji za svoje rodičovské názory. Když už je vzájemná rodičovská konfrontace neudržitelná, přichází deus ex machina v podobě překvapivé pointy. Toto jevištní vyvrcholení celé drobné inscenace nemá cenu prozrazovat, protože by se případný budoucí divák připravil o to nejnápaditější. Je to málo?

Formálně bych nejnovější inscenaci divadelně zkušených V.A.D. nazval jevištní skeč bez výraznějších divadelních ambicí. Inscenační tvar zcela rezignoval na důmyslnější, grotesknější a hyperbolizovanější uchopení tématu a jednotlivých rodičovských typů. Sledujeme tak mírně řečeno nedramatické scénky ze života rodičů. Otázkou je, zda tyto víceméně vtipné rodičovské situace i slovní gagy, přinášejí něco nového či překvapivého (při čemž rozhodně nehraje roli, zda rodičovskou zkušenost mám či ne). Tentokrát soubor jakoby rezignoval na „zcizování“ předváděné jevištní reality a upustil od stylizovaného zdivadelnění některých předváděných skutečností. Mírně hy-

perbolizovaná (jak si ovšem komediálnost celé jednoaktovky žádá), avšak přirozená herecká akce se tak odehrává bez větších překvapivých a kontrarpunktických momentů, vedoucích lineárně ke svému závěru. Je to málo?

Jediným výrazným kontrarpunktem celkového uchopení inscenace je využití dětských potomků v imaginární podobě. V rámci vcelku realistické jevištní hry se tak zacházení s imaginárním dítětem stává nejdívalnější složkou inscenace. Zpočátku je zarážející (v dobrém slova smyslu) samotné užití imaginárních dětí, abych se postupně jako divák pozastavoval nad nedůsledností hry s touto imaginací (nerespektování dítěte v prostoru, nedostatečný čas na reakci imaginárního dítěte apod.) a až po závěrečné pointě si dodatečně užil, proč tomu tak bylo. Je to málo?

Z hlediska všech těchto aspektů je to málo. Inscenace Písečku by si zasloužila větší hravost, jak s tématem, tak i s formou. Neunesla by tato hříčka více takových „díváckých znepokojivých imaginárních dětí“? Nedala by se v průběhu hry více rozehrávat skutečnost s ohledem na závěrečnou pointu s tím, že diváka pouze znejistíme a ne že mu vše prozradíme? Nedalo by se dodat více groteskních situací, včetně klidně jemné absurdní dějové linky, která by celou jednoaktovku sevřela? Nezůstala inscenace Písečku svou neambiciózností někde na půli cesty, nezasloužila by si osobitější přístup k tématu? Nejedná se o nafouknutou divadelní skeč, která by se stejně dala v deseti minutách odehrát na svatbě, křtinách nebo dětském táboře poté, co děti odešly spát? Neočekáváme od V.A.D. Kladno více?

Závěrečná odpověď: Málo to není, ale snesl bych více.

Petr Hašek

Hele, já vám ty vaše ména nevěřím. To je zas náká legrace, že jó. Copak Lupinec, to už známe, vid' Jeníku. Ale Šlukovrbovec. To méno je nejmní pro dva chlapy. Co sem vám ale sežral, bylo to šejkspírovský zrcadlo. Ty typy a vůbec. Fakt dobrý. Eště teď (15.5.) se směju. Povedla ses a pojeděš nejen do Prahy, ale i do Klášterce. Navrhuju středu 31. října.

Jan Milota

Mimi, tata, mama, brrrm, ač-ky, báb, bojí, bububu-kuk, paci-paci!

Linda Suková, věk: rok a půl

překlad Evy Sukové:

Barvitá mozaika přístupů k rodičovství, působivě vykreslená trojí typologií, zaujala Lindu S. již příjezdem kočárku, který důvěrně zná, vtipně zvolenými realistickými rekvizitami, odvahou podpořit absurditu i agresivním vyústěním situace a zejména pak nečekaně se vynořivším krtečkem, jehož výstup se nedal ocenit jinak, než frenetickým potleskem v závěru.

A teď už jen ty děti. Nejdříve si, ale společně s manželem zajdeme na terapii, abychom zjistili, zda jsme vůbec svéprávní vychovávat jednou potomky. Dobré by bylo, kdyby nám někdo po měsíčním chození k psychoterapeutovi, řekl že ano, např. on... Asi tam zavolám. To je zajímavé, že i psychoterapeuti mají svůj píseček a jen z těži z něho umí vystoupit, stejně jako všichni kolem... člověku se pak zatočí šiška, když chce vidět dál.

paní Huláková

Šrámkův Písek

25. – 27. květen 2012, Písek

Celostátní přehlídku experimentujícího divadla Šrámkův Písek z pověření a za finančního přispění Ministerstva kultury pořádá NIPOS-ARTAMA, ve spolupráci s Centrem kultury města Písek, o. s. Společnost amatérské divadlo a svět a o. s. Pod čarou Písek. Akce je podporována městem Písek.

Přehlídka se letos uskuteční v Divadle Fráni Šrámka, Divadle Pod čarou, Kulturním domě města Písek, Divadelní kavárně, ale také v Kosteletě sv. Kříže, v Pí Local Clubu a také v parku u divadla.

Program je sestaven z inscenací doporučených z deseti krajských postupových přehlídek. Jde o dvanáct nejzajímavějších představení tohoto oboru v letošním roce z celé republiky, účastníků festivalu bude zhruba 150. Přijďte se podívat, co vše může být experimentem na divadle v amatérské oblasti. Přijďte v roli diváka na 51. ročník přehlídky a zapojte se také do diskusí o viděném. V porotě svou účast přislíbili: Alena Zemančíková, prof. Jan Císař, Vladimír Hulec a Ján Šimko.

Letošní ročník je speciální svým doplňkovým programem, který začne už týden před samotnou akcí a postará se o něj divadlo Continuo (Projekt NOW?), DNO (Fagi), HaDivadlo (Psychóza 4:48) a objeví se inscenace Lamento (Lucie Trmíková, Miloš Orson Štědroň, Jan Nebeský). V sobotu v parku u divadla bude k vidění FIRE show. V neděli na závěr akce zahraje kapela Ty syčáci. Podrobné informace o programu najdete na www.artama.cz.

Lenka Huláková

PROGRAM

ANKETA

CO BY SI ČLOVĚK NEMĚL ZAPO-MENOUT VZÍT NA PIKNIK?

Rozhodně by tam neměl být pod proudem, měl by být bez šťávy, měl by vypnout a jen si užít sluníčko, pohodu, a že je chvíli v klidu.

Přátelé. Nevadí, když není víno nebo jídlo, ani ta deka nevadí, když není..., ale když tam budete sám, tak to bude k ničemu.

Dobrou náladu, kytaru, přátele a dobré jídlo.

V mém případě určitě skládací křesílko.

Deku.

JAK NA CAMIHO

Camiho fabule má zhruba toto schéma:

Byl jednou jeden mladý muž, který velice žárlil na svou dívku, ostatně dosti přelétavou. Jednoho dne jí řekl: "Tvé oči se dívají na všechny lidi." I vydloubl jí oči. Potom pravil: "Tvé ruce jsou schopny vábivých gest," a usekl jí obě ruce. Může také promluvit na jiné, pomyslel si a uřízl jí jazyk. Pak jí vytrhal zuby, aby se nemohla usmívat na případné obdivovatele. Nakonec jí uřezal obě nohy. Takhle budu klidnější, říkal si. Pak teprve mohl ponechat bez dozoru dívku, kterou miloval. Je šeredná, myslel si, ale bude jen moje, do smrti. Jednoho dne, když se vrátil domů, ji nenalezl. Unesl ji majitel poutového panoptika.

redakci zaslal Radvan Pácl

Čtvrtek 17. května 2012

NN 19.00 De Facto Mimo Jihlava / režie: Martin Kolář

Pierre-Henri Cami: Kleštěnec z pralesa

NN 21.30 Diskuse (Kleštěnec z pralesa)

Pátek 18. května 2012

NN 10.00 DS AMADIS Brno / režie: Radim Blaško, Jana Štěpánová

Robin Hawdon: Úžasná svatba

(náhradní představení za pro nemoc zrušené Kladina Kladno / režie: Jiří Homola - Jiří Homola: Sborovna)

NN 14.00 Diskuse (Úžasná svatba)

K 17.00 Divadlo Kámen Praha / režie: Petr Macháček

Petr Macháček: Deus ex offio

K 20.00 DS Karel Čapek Děčín / režie: Jiří Trnka

Alina Nelega Cadaridu: Amalia dýchá zhluboka aneb Internacionála
NN 22.30 Diskuse (Deus ex offio, Amalia dýchá zhluboka)

Legenda: NN – Na Nové, K – Kino, Nám – Náměstí Svobody, S – Semináře, PL – Plovárna

WEB

Všechna čísla zpravodaje, fotogalerie z jednotlivých představení a další informace o Divadelním pikniku Volyně 2012 najdete na stránkách přehlídky:

www.divadelnipiknik.cz

Zpravodaj XXI. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2012. Redakce: Lenka Huláková, Petra Jirásková, Jan Švácha, David Slížek. Vydává Městské muzeum a kulturní centrum ve Volyni.

Náklad 150 výtisků.

Zpravodaj je tištěn na barevném multifunkčním zařízení KONICA MINOLTA bizhub C220 firmy ZM Servis České Budějovice.